

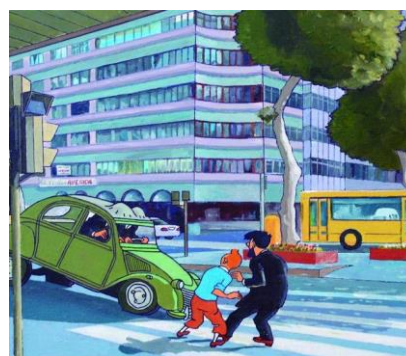
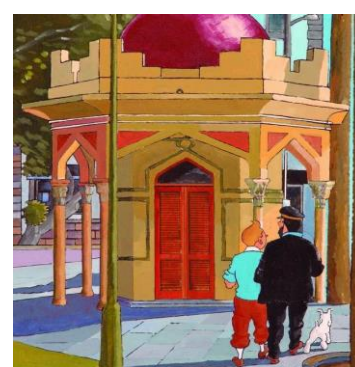
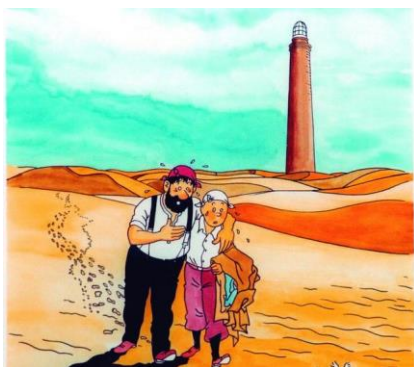
Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Tintín, un turista a l'illa

El pintor canari Héctor Vera porta més de dotze anys inserint als personatges d'Hergé en llocs icònics de l'illa com el Parc San Telmo o la platja de Maspalomas.

Tintín es va colar per primera vegada a Gran Canària de la mà del pintor Héctor Vera, qui va dibuixar al personatge fent una passejada al costat de Haddock i Milú com a part de la seva exposició "La Ciutat Paral·lela". La idea va impactar tant que, a més de vendre la mostra al complet, va inundar les xarxes socials. El pintor va aconseguir onades d'encàrrecs per aquesta publicitat indirecta. La gent volia que Tintín seguís descobrint Gran Canària de la mà d'Héctor Vera. Una dècada més tard les il·lustracions s'han convertit en virals de nou i conviden a mirar la nostra illa com si fos part de la vinyeta d'un còmic.

(Font: Graciliano Morales – La Provincia – Las Palmas)

Curiositats

El company Albert Otero ens envia aquesta imatge amb el text,

La meva germana està ara a Perú i m'envia aquesta foto del Museu Arqueològic de Trujillo.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

En Miquel Roig ens diu,

La setmana passada vaig anar a Brussel·les per visitar una fira tèxtil. A l'estand de promoció de la ciutat, Tintín hi tenia un paper destacat.

Tardor/hivern farcida d'exposicions

Del 15/09/2016 al 15/01/2017, al MUDAC, Musée de Design et d'Arts Appliqués Contemporains, de Lausanne, "Le monde d'Hergé".

Per segona vegada, el Mudac comparteix sinergies amb el festival BDFIL i acull Hergé com a convidat d'honor. Aquesta exposició és una invitació del mudac al Museu Hergé de Louvain-la-Neuve, dissenyador del projecte. Els dibuixos originals, documents d'arxiu, fotografies, treball no publicat, l'exposició es veu en el món de la línia clara i revela la seva riquesa.

Des de la primera aventura a la terra dels soviètics, l'heroi amb el serrell ros segueix durant 22 àlbums llegendaris, que porten al lector a tot el món i fins i tot a la lluna, sense oblidar de passar per Suïssa!

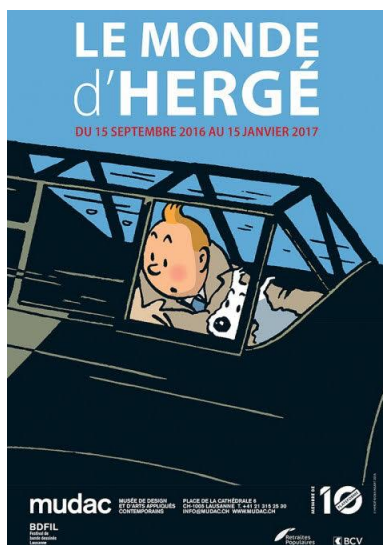
L'exposició, la primera d'aquest tipus que es dedica a ell Suïssa i al públic de 7 a 77 anys, també presentarà les facetes menys conegudes d'aquest geni il·lustrador, dibuixant, cartellista, dissenyador gràfic. Dibuixos i objectes originals seran exposats un cop més, i l'obra d'Hergé tindrà el seu lloc al museu com un pioner del còmic a tot el món i també com un testimoni de la història del segle XX.

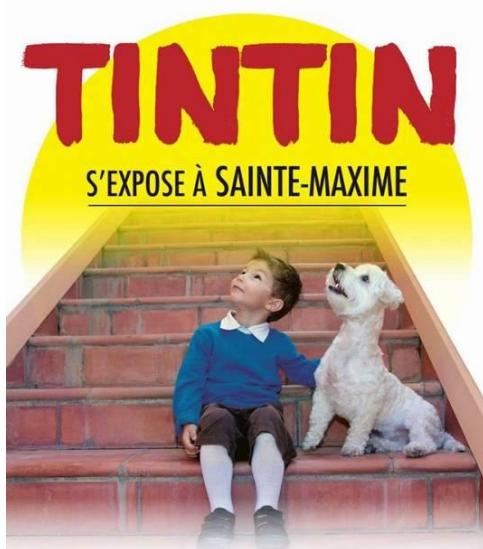
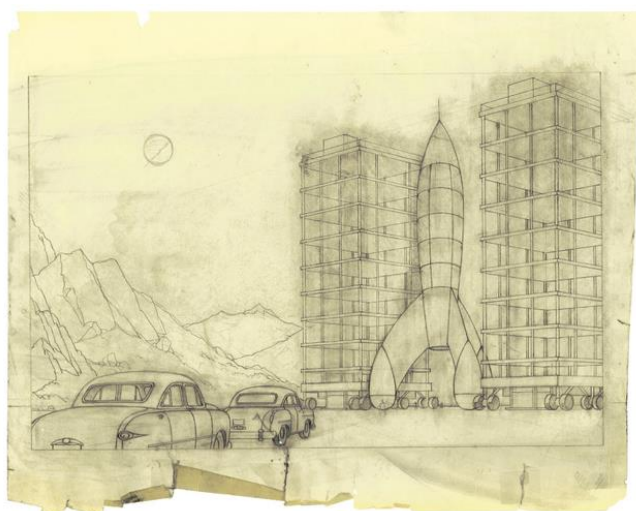
Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Hergé “s’invita” a Lausanne. El Mudac, conjuntament amb BDFIL, ens proposa una exposició retrospectiva del pare de Tintín.

Al costat, “Crayonné” de la planxa 56 d’“Objectiu: la Lluna, la primera aventura lunar de Tintín. La exposició del MUDAC permetrà familiaritzar-se amb totes les etapes de la creació d’un còmic.

Du 15 octobre au 24 décembre 2016

Salle Jean Portal
Du mercredi au dimanche/14h - 18h30/entrée libre

04 94 56 77 79
www.sainte-maxime.fr
expositions-jportal@ste-maxime.fr

Del 15 octubre al 24 desembre de 2016 Tintín s'exposa a Sainte-Maxime, prop de Niça

S'hi podran veure diverses col·leccions privades de Tintín, el petit reporter. Diversos objectes es presentaran per primera vegada al públic.

Sala Jean Portal, de dimecres a diumenge, de 14:00 a 18:30, amb entrada lliure.

(Font: tt-info)

París explora la relació «oblidada» d'Hergé amb l'art contemporani

El Grand Palais acollirà a finals de setembre (del 28 de setembre al 16 de gener del 2017) una retrospectiva que abordarà la col·lecció del pare de Tintín, així com la seva amistat amb alguns dels grans artistes de la seva època.

Tintín escomet la penúltima de les seves aventures: relatar a la seva manera les relacions i el lloc del seu pare, Hergé (Georges Remi, 1907-1983), en la història de l'art contemporani.

Fa tot just deu anys, el Centre Pompidou va comptar les aventures de l'entrada triomfal del còmic, la historieta, en la història de l'art contemporani, a través d'Hergé. Molt abans, l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM) de Joan-Manuel Bonet va consagrar el lloc de Tintín en la història de l'art ¿popular? ¿Pop? El «Tintín - Hergé» de Fernando Castillo, prologat per Luis Alberto de Cuenca, data de 2011. Gairebé va ser ahir.

Abans i després d'aquestes dates liminars va haver incomptables referències cosmopolites a la parella Hergé - Tintín, coincidint amb la publicació «definitiva» d'una obra que ha continuat creixent en molt diverses direccions.

Relacions «pare» i «fill»

La gran retrospectiva de la temporada, «Hergé», comissariada per Jérôme Neutres, director d'estratègia i desenvolupament de la Reunió dels Museus Nacionals, i Sophie Tchang, conservadora al Museu Hergé, proposarà, a finals de mes, al Grand Palais, un altre projecte ambiciós: reconstruir les relacions de «pare» i «fill» amb la història de l'art contemporani.

Els grans especialistes han comptat amb molt fervor les relacions de la parella amb la història del segle XX, incloent algun capítol espanyol. Una primerenca visita d'Hergé a Espanya, com «escolta». Seguiria una magna deixant d'esdeveniments molt grans. La mirada d'Hergé - Tintín no està exempta d'ambigüitats. Però són rars els grans creadors capaços d'afrontar immaculats tan convulses peripècies.

Molt menys conegudes són les relacions d'Hergé amb el art contemporani, com a col·leccionista, com a creador, com «agitador», com «cronista», com a pintor finalment devorat pel dibuixant d'historietes. El pare de Tintín «matar» al dibuixant i pintor que Hergé va arribar a ser, sense atrevir-se a «abandonar» la seva carrera d'autor de còmic / historietes de geni per consagrar-se a la pintura «noble», evidentment «informalista», «abstracta lírica» i coses d'aquest tipus que es van dur durant els anys 60 del segle passat.

L'última obra d'Hergé

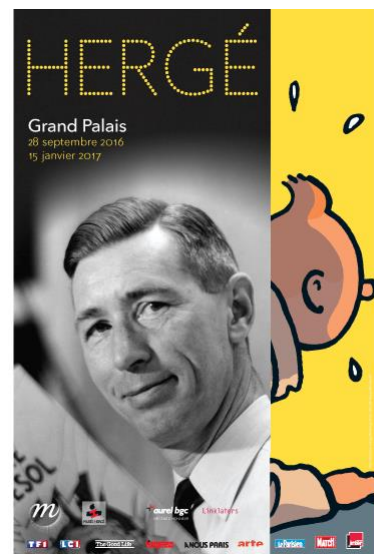

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Anticipant-se amb molta ironia als futurs estudiosos de la seva obra, l'obra última i inacabada d'Hergé, «Tintín i l'Art-Alfa» (1986), té molt de «testament» i reflexió crítica, mordaç, sobre la marxa dels negocis artístics de la nostra civilització.

El Emir d'aquest àlbum comença per confessar al seu interlocutor, Thomas d'Hartimont: «He vingut a Europa, de compres. He proposat a govern britànic comprar-li el castell de Windsor, que jo hauria reconstruït en Wadesdah. Malgrat les seves dificultats pressupostàries, no van voler vendre aquest castell. A França he rebut la mateixa resposta, quan vaig proposar comprar Versalles i la Torre Eiffel. Només trobada incomprensió. Fins i tot he ofert una suma considerable per una refineria recentment construïda a París, per fer-ne un museu».

Horroritzat, Thomas d'Hartimont li pregunta a l'Emir: «Parla vostè del Centre Beaubourg / Pompidou, Excel·lència ... ?!». «Sí».

Profecia complerta

En aquestes estem. Vint anys després, la profecia s'ha complert. Parcialment, almenys. El Museu del Louvre obre una «sucursal» a Abu Dhabi. I el Pompidou lloga els seus fons a qui pagui un o diversos milions d'euros anuals.

Aquesta visió molt crua de la marxa del museu d'art contemporani, convertit en «refinaria», factoria industrial destinada al reciclatge dels petrodòlars, en el millor dels casos, té en Hergé rostres paral·lels, més convencionals.

Es va descobrir molt tard, al domicili de la primera esposa d'Hergé, una obra de Magritte, una peça més gran en la col·lecció personal del pare de Tintín. Amb els anys, Hergé va confirmar un gust molt eclèctic, comprant obra d'autors tan diversos com Lucio Fontana, Dubuffet o Andy Warhol, que va arribar a retratar el pare de Tintín de manera més o menys convencional.

Col·leccionista eclèctic, Hergé va poder ser un pintor abstracte / líric. I va arribar a deixar-se «temptar» per «via» de treball que no va arribar a imposar-se. La delicadesa i ironia d'aquest Hergé secret i mal conegut recorda la ironia i delicadesa de Paul Klee, per moments.

Aquest Hergé «ocult» i sepultat a la tomba del que inexplorat es «expressa» a través de Tintín, el viatger eternament jove, descobrint i dialogant amb l'art d'altres civilitzacions, entre l'admiració i la ironia, aventura després aventura. Els tresors que el viatger descobreix, a salt de mata, de civilització en civilització, posseeixen la llum immaculada que no tenen les factories on el Emir d'Hergé pretén reciclar els petrodòlars comprant art contemporani.

(Font: Juan Pedro Quiñero – ABC Cultura)

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

I encara tenim ben viva -n'hi ha per un mes- la de "casa nostra" **Tintín al Museu d'Història de Catalunya**

Voleu saber quin és el secret més ben guardat del Museu Hergé de Lovaine-la-Neuve a Bèlgica? Doncs aneu a veure l'exposició que, fins al 12 d'octubre d'enguany, hi ha a la gran entrada del Museu d'Història de Catalunya de Barcelona sobre Tintín al Tibet, però que -per una qüestió d'utilització de drets- porta l'eufemístic títol de "L'aventura d'aquell jove reporter belga al Tibet".

Segons Joan M. Soldevilla, a Univers Hergé (Pagès Editors, pàg. 99), Tintín al Tibet va ser escrit i dibuixat per Hergé "quan estava vivint la separació de la seva esposa i a l'inici d'una nova relació sentimental, un moment de terribles angoixes personals que el van dur a psicoanalitzar-se. Tintín al Tibet és el més intens, espiritual i autobiogràfic dels llibres forjats per Hergé, un veritable camí d'ascensió i d'autoconeixement fins a trobar la llum que permet foragitar els monstres -el ieti- i

recuperar la pau interior -Txang, el passat, el paradís perdut-." Una mostra d'aquest lluita entre el bé i el mal es pot veure a la pàgina 19 del volum, on l'àngel de la guarda de Milú l'adverteix sobre els mals de l'alcohol, mentre que el seu dimoni el convida a emborratxar-se per ser feliç.

L'exposició del Museu d'Història és molt interessant. Com diria el capità Haddock: llamp de rellamp de contrallamps, no us la podeu perdre! Es tracta d'una exposició que commemora el cinquantenari de l'edició en català de Tintín al Tibet (Editorial Joventut) traduït per Joaquim Ventalló. Aquest àlbum reflecteix perfectament la voluntat d'Hergé de combinar realitat i ficció. S'hi pot veure la passió que tenia per la muntanya i la fascinació que li va despertar el coneixement del món espiritual del Tibet.

La mostra està organitzada per la Fundació Antiga Caixa Sabadell i BBVA amb la col·laboració de MoulinSab, l'associació de tintinaires de Sabadell, la Fundació Casa del Tibet de Barcelona, el Servei General d'Informació de Muntanya i la Unió Excursionista de Sabadell. L'ànima principal de l'exposició, però, és la del comissari Jacint Guillem Codina, gran coneixedor de l'obra d'Hergé i una formigueta que recopila des de fa molts anys les fonts principals dels àlbums de Tintín. Molta d'aquesta documentació acuradament contextualitzada en relació a Tintín al Tibet està exposada en aquesta original.

L'exposició està dividida en tres grans apartats ben diferenciats:

A l'inici hi ha una explicació sobre el Tibet, la seva geografia i la seva tràgica història, sobretot després de l'ocupació xinesa a partir del 1949. A causa de la pressió xinesa, el 1963 el dalai-lama es va veure obligat a fugir cap a l'Índia, on va promulgar una constitució per establir un Tibet democràtic a l'exili. Fou justament en aquest mateix any que el líder espiritual i polític del Tibet travessava l'Himàlaia quan es va publicar Tintín al

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Tibet. Un cop més, Hergé triava un tema que, mig segle després, continua essent actualitat. Fruit de la política d'ocupació dels xinesos una gran part del territori tibetà va ser fragmentat i annexionat a diverses províncies de la Xina i va quedar reduït a la meitat de la seva extensió històrica. Ara rep el nom de regió autònoma del Tibet-RAT. La destrucció del Tibet va ser brutal: es va provocar la mort de prop d'1,2 milions de tibetans i la destrucció de més de 6.000 monestirs, temples i altres construccions culturals i històriques. Pensem que actualment encara està prohibida l'edició de Tintín al Tibet a la Xina o que el govern xinès ha autoritzat Google al país sempre que no inclogui, entre d'altres qüestions, l'opció de recerca de la paraula Tibet.

D'altra banda, l'exposició mostra la realitat de les expedicions de l'Annapurna realitzades per muntanyencs catalans –la primera de les quals fou l'any 1974- juntament amb algunes de les mostres de documents i els materials de muntanya que s'utilitzaven en aquell temps.

Però la part més significativa de l'exposició són les fonts d'inspiració del l'àlbum Tintín al Tibet, com el context polític i històric, l'arquitectura, l'entorn i la gent, la vida, la muntanya, la vida al monestir, el ieti i les muntanyes de l'Himàlaia, que es converteixen en un personatge més de la història: un desert blanc, místic i ple de perills i esperances. Tot això fa que augmenti la versemblança i la força del relat. A l'exposició, entre d'altres qüestions interessants, hi trobareu diverses figures de l'univers Tintín, com per exemple els

divertits àngel i dimoni de Milú, una impactant reproducció de la vinyeta del fuselatge de l'avió estrellat a la muntanya, un espai dedicat al ieti i diversos materials relacionats amb el muntanyisme i amb el Tibet (cedits per la Casa del Tibet de Barcelona) que apareixen a l'àlbum.

Per cloure l'exposició hi ha un curiós mural amb 35 àlbums d'aquesta aventura en diferents idiomes, entre els quals el català, però també alguns més difícils de localitzar, com les edicions en tibetà, en xinès, en esperanto, en bretó o en basc.

És justament aquesta idea d'un mural multilingüístic el secret més ben guardat de Museu Hergé: al final del recorregut d'aquest museu hi ha una impactant sala amb totes les portades d'àlbums de Tintín amb les diverses edicions d'arreu del món. La representació en català és d'El temple del sol.

A la part central d'aquest mural s'ha fet una composició d'àlbums de Tintín el Tibet que són de color blanc, envoltats o empresonats pels àlbums de color vermell del Lotus Blau xinès que recorden i, no per casualitat, la bandera d'un país ocupat. Suposo que ja us el podeu imaginar. Aquest secret va ser desvelat per Nick Rudwell, director general de Moulisart, que gestiona els drets de l'obra d'Hergé, en una conversa el desembre del 2010 amb el malaguanyat Jordi Tardà, on també érem presents Jacint Codina, Miquel Fuertes i jo mateix.

En conclusió, aquesta exposició també és un merescut homenatge al Tibet, a la seva cultura i a la seva gent. Seguint el mestratge d'Hergé, doncs, força els sis milions de tibetans a lluitar per la llibertat (Free Tibet): "A force de croire en les rêves, l'home en fait une réalité". (A força de creure en els somnis, l'home els fa realitat).

(Font: Josep Vicens i Eres – Núvol de Cultura – Girona)